

היכל הקודש

פרשת
יתרו

בנשיאות הצדיק מיבנאל כ"ק מוהרא"ש שליט"א

יז' שבט ה'תשע"ד גיליון: 271 www.breslevcity.co.il hkodesh09@gmail.com

שיחות מוהרא"ש נ"י

מוהרא"ש נ"י אמר, שאי אפשר לאדם לעבור את זה העולם בשלום אלא כשהוא ותרן, ומי שרוצה לעבור את זה העולם בשלום בלי מחלוקת, צריך לוותר על הכל, ובפרט בחיי הנישואין צריך תמיד להיות ותרן, ואם יהיה עקשן וירצה להיות צודק, אז לבסוף יתגרש רחמנא ליצלן, וכמו שאומרים העולם "תהיה חכם ואל תהיה צודק", כי עיקר החכמה להיות חכם ולא להיות צודק, ומה ההפרש בין חכם לצודק? זה מה שחכמינו הקדושים אומרים (אבות ג' משנה י) סיג לחכמה שתיקה, עיקר החכמה לשתוק ולוותר, ואז הוא המנצח, לא כן מי שרוצה להיות צודק, ורוצה להראות לכולם שהצדק עמו, אפילו שיעלה לו כסף ובריאות וכו' לא איכפת לו, העיקר שיראה לכולם שהוא צודק, לבסוף הוא נעקר מן העולם רחמנא ליצלן, לא כן מי שהוא חכם ושותק, לבסוף ממילא נעשה כמו שהוא רוצה, וכך היה רביז"ל מתנהג, שאף פעם לא היה מתעקש על שום דבר, אבל לבסוף נעשה בדיוק כמו שרצה, כי זה הטבע של ותרן שהוא מנצח תמיד, לא כן מי שרוצה להיות צודק ולנצח השני, הוא אובד ומפסיד לגמרי.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שמי שקונה מדת הוותרנות, זוכה להיות סבלן גדול עם בני אדם, ויכול לדון אותם לכף זכות, ולהחזיר אותם בתשובה, כי הוותרנות עוזרת לו לוותר על הרע שלהם, ולהסתכל רק על הטוב שלהם, לא כן מי שהוא עקשן, קשה לו מאד לסבול בני אדם ולדון אותם לכף זכות, ורחוק מאד שיחזיר בני אדם בתשובה, כי אינו יכול לסבול אותם כלל, וזה מרומז בדברי חכמינו הקדושים (תענית כ.) "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז", רך כקנה הוא הוותרן, שהוא כמו קנה רך שיש לו שרשים חזקים מאד, ולכן אפילו יבואו כל הרוחות שבעולם לכפוף אותו לכל הצדדים, והוא נכפף באמת, אבל לא יוכלו לעקור אותו בשום פנים ואופן, כי יש לו שרשים חזקים, לא כן הארז שהוא העקשן, אף שהוא קשה מאד בשעתו, אבל כשבא רוח חזקה, עוקרתו משורשו לגמרי.

פינת ההלכה

האוכל דגים על ידי מזלג, וידי נקיות, ואוכל אחר כך בשר, יש אומרים שאין צריך ליטול את ידיו, אחר שלא נגע בידיו בדגים. ויש חולקים, ולדינא אפשר להקל בדבר זה. אך אם אוכל דג שיש בו עצמות דקים, והוצרך להוציאם מפיו, וממילא נוגע בדגים בידיו, צריך ליטול ידיו כנ"ל, ולהדיח פיו במשקה, ויאכל מעט פת וכדו' בין הדגים לבשר.

שני בני אדם המכירים זה את זה מותר להם לאכול זה ליד זה האחד דגים והאחד בשר, ואין לחוש שמא יקח האחד מהשני ויאכל דגים ובשר יחד, שכיון שחמירא סכנתא מאיסורא, נזהרים בזה יותר.

תוך הנחל – מדרשותיו של מוהרא"ש נ"י

רביז"ל אומר, עיניים הם דברים עליונים וגבוהים מאד, והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים, ואם היה האדם זוכה לעינים כשרים, היה יודע דברים גדולים רק ממה שעניו רואות, כי הם רואות תמיד, אך שאין יודע מה רואה, כמו למשל, כשמעבירין דבר לפני עיני האדם בהעברה ובמהירות גדול, ואזי אין האדם יודע מה ראה, והנה אף שבשעה שהעבירו הדבר לפני עיניו, בודאי ראה אותו בראיה גמורה, עם כל זה אין יודע מה ראה, כי אף שעניו ראו הדבר בשלימות, עם כל זה מחמת המהירות לא היה פנאי בכדי שיביא הראות להדעת שידע מה ראה, כי לידע הדבר שראה זה תלוי בדעת, ולזה צריך קצת זמן, שישנה קצת הדבר הנראה לפני עיניו, בכדי שיבוא ויושיט כח הראות להדעת את הדבר הנראה, כדי שידע בהדעת מה ראה, ומחמת המהירות לא ראה הדבר רק בכח הראות, אבל לא היה זמן להושיט הדבר להדעת, ועל-כן אינו יודע מה ראה, וכן האדם רואה בעיניו תמיד דברים גדולים (היינו מראות וחזיונות), אך שהוא כמו שמעבירין לפניו בהעברה בעלמא ובמהירות גדול, על כן אינו יודע מה ראה כנ"ל, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע בעת מעמד הר סיני (שמות כ') וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר וגו', ופירש"י רואים את הקולות מלמד שלא היה בהם אחד סומא וכו', רואין את הקולות, רואין את הנשמע שאי אפשר לראות במקום אחר עיין שם, כי בעת קבלת התורה היתה התגלות נוראה כזו עד שכולם ראו את הקולות בעיניהם ממש, ולכאורה מה הענין הזה לראות את הקולות שלכאורה מספיק ענין של שמיעה בקול? אבל על פי דברי רביז"ל מובן הענין מאד, כי בעת מתן תורה שהקדוש ברוך הוא גילה כבודו לכל נשמות ישראל, אזי רצה שיהיה נקבע בלבם לדורי דורות התגלות כבודו יתברך, וקבלת תורתו, ולכן היו צריכין עינים פתוחים וברורים שיזכו לראות ממש את גילוי שכינת עוזו יתברך, וכך יהיה נרשם בלבבם אור אלקותו יתברך לנצח, וזה כלל גדול שאינו דומה שמיעה לראיה (עי' ראש השנה כ"ה:). כי על דבר שאדם שומע יכול להיות שסוף כל סוף הטעו אותו באיזה דבר, ולא אמרו לו בדיוק כמו שהיה, כי בדבר השמיעה כבר צריכין אמונה, שיאמין בדבר זה ששמע, אבל מה שאדם רואה במו עיניו, על זה אין שייך הכחשה כלל, כי הלא ראה את המציאות לפני עיניו, וזה היה התגלות הקדושה בשעת מעמד הר סיני, שאפילו קולות שהם דברים שצריכין רק לשמוע, נתבררו אצלם בבחינת ראייה, כי נפתחו עיניהם לראות אלקותו יתברך, ואז ראו גם בתוך הקולות את גילוי כבודו יתברך, וזהו וירא העם וינועו וגו', היינו שנטבעו בתוך נשמתם את הטבע הזאת להתנועע לפני כבודו יתברך, שהוא טבע של כל יהודי אפילו הקטן שבקטנים שבעשה שעוסק בתורה הוא מתנענע בגופו, וכדוגמת נר דלוק שעולה וקופץ בכל עת ורגע, בבחינת (משלי כ') נר ה' נשמת אדם (עי' זוהר פנחס ר"ט). כי בשעת מתן תורה זכו להתגלות נוראה כזו עד שנטבעו בתוך נשמתם לדורי דורות את עוצם גילוי כבודו יתברך, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו קדושת העיניים, ונזכה לראות אך ורק דברים קדושים וטהורים, עדי נראה בהתגלות שכינת עוזו יתברך בכל העולם כולו במהרה בימינו אמן ואמן.

סיפורי צדיקים

סיפר מוהרא"ש נ"י, שבשעה שהרה"ק מסטמר זי"ע עזב את העיר ירושלים לנסוע לארצות הברית, באו אליו חסידיו בבכיה רבה ושאלו אותו, רבי, אצל מי נתברך עכשיו כשתסעו מכאן? וענה ואמר להם, כשתהיו בבית הכנסת ותראו בן אדם מרים השרוול שלו להניח תפילין, ותראו מספרים חקוקים על בשרו, ממה שחקקו עליו הנאצים ימח שמם במחנות ההסגר במלחמת עולם השנייה, אצל בן אדם זה תלכו להתברך, כי הוא איש צדיק וראוי שיתקיימו ברכותיו, כי אם עבר כל השבעה מדורי גיהנום של השואה, ועדיין נשאר חזק באמונה, ומניח תפילין בכל יום, ראוי לקבל ממנו ברכה, כי כוחו גדול בשמים.

וכך היה נוהג מוהרא"ש נ"י, כשמצא בן אדם מניצולי השואה עם מספרים חקוקים על בשרו, אף על פי שהיה נראה כבן אדם פשוט, היה מוהרא"ש נ"י מבקש ממנו ברכה על כל מיני ענינים, ולא היה מתבייש כלל, רק אדרבה היה מחיה עצמו מאד עם ברכתו, ופעם הגיע לבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י, אדם שהיה בחמש מחנות הסגר של הנאצים ימח שמם בשנות השואה, ונשאר חזק ביהדות, ומוהרא"ש נ"י ביקש ממנו בשמחה רבה שיברך אותו בכל מיני ברכות, כי אמר מוהרא"ש נ"י, שברכה מאדם כזאת בוודאי חשוב מאד בשמים, אשרי מי שעוסק לברך נשמות ישראל תמיד.

אמרי מוהרא"ש

מוהרא"ש נ"י אמר לי: הפלא ופלא הכל לומדים עם נערים משמירת הדיבור ולא לכעוס ולא להתקוטט אך משמירת העיניים בשום מקום אין מי שידבר מזה עם ילדים.

ועוד אמר לי: שכל מה שעובר על האדם הוא מחמת חסרון השמחה כי כשהוא תמיד בשמחה אין לו שום דאגות ואין לו שום פחדים משום בדיה ותיכף ומיד כשאובד את השמחה בא עליו דאגות ופחדים.

מוהרא"ש נ"י אמר: בני אדם מתקוטטים שיתנו להם אמירת ברכה תחת החופה או בספר תורה ואינם יודעים שתהילה לא-ל יש לפניהם ברכות בלי שיעור לברך בכל יום ועל כן מה לך להתקוטט עבור ברכה תאמר יותר טוב ברכותיך בכוונה גדולה ומעלת ברכה אחת אי אפשר לשער בשכל אנושי כלל ואמר בשם מוהרנ"ת ז"ל כי הברכה הוא כלי להמשכת אלוקותו יתברך כי בלי ברכה ישבח אסור להזכיר שמו יתברך כי מריבוי אור היו נשרפים אבל הברכה הוא כלי לקבל בו אלוקותו יתברך.

ועוד אמר: מהו נקודת האמת לאמיתו כשאינו עומד לרגע רק תמיד הוא בורח אליו יתברך בתורה ובתפילה ואינו מבלבל את עצמו משום בריה שבעולם ואינו מטה את אזנו לשום ענין המתרחש בעולם ואינו מסתכל לאחוריו כלל זהו תכלית האמת לאמיתו. (קמה)

העלונים לעילוי נשמת מורנו ורבנו עובדיה יוסף בן גורג'ה זצ"ל ולעילוי נשמת אסתר ז"ל בת אילנה ופנחס הי"ו

אשר בנחל – שאלות ותשובות

שלום וברכה וכל טוב סלה לצדיק מיבנאל.

אני אברך כולל, וברוך השם אני לומד בהתמדה, אך יש דבר שמאוד מציק לי - בכל פעם עולות לי מחשבות שמזכירות לי את העבר שלי - הן מה שסבלתי מהסביבה כשהייתי בחור, והן מחשבות שמזכירות לי את העבירות שעשיתי לפני שחזרתי בתשובה. איך מתגברים על המחשבות האלו?

שלום וברכה לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה לקחת עצמך בידך ותעשה התחלה חדשה בכל פעם, ורביז"ל לימד אותנו לימוד עמוק מאד מאד, ואמר (שיחות הר"ן סימן כ"ו) אצל העולם השכחה היא חסרון גדול, אבל אצלי שכחה זה מעלה גדולה מאד, כי אם היה אדם תמיד זוכר את העבר שלו וכו', לא היה יכול להגביה עצמו כי הוא זה בעבודת השם יתברך, וכן אפילו בגשמיות - אם האדם היה זוכר את הכשלונות שלו וכו', היה נשבר לגמרי, אבל בדרך ועצה זו שאדם מרגיל עצמו לשכוח את העבר שלו תמיד, אזי הוא יכול להתחדש בכל פעם מחדש, וזה הוא לימוד עמוק עמוק שרביז"ל גילה בעולם, אשרי מי שיאחז בזה ואז תמיד יהיה בשמחה, ואף פעם לא ישבר כלל משום דבר וכו', מאחר שאין לו עבר כלל, ועצה זו היא עמוקה מאד מאד עמוק עמוק מי ימצאנו.

ובאמת, כל מה שאדם נכלל בו יתברך אזי נתבטל אצלו הכל, וזוכה לעלות אל למעלה מהזמן והמקום, ונעשה בן חורין ממש, ולזכות להכלל בו יתברך הוא על ידי שיחה בינו לבין קונו שהזהירנו על זה רביז"ל ביותר, כי בזה שאדם מרגיל עצמו לדבר עמו יתברך, על ידי זה מוריד ממנו את כל ההעלמות וההסתרות עד שנתגלית לו אמתת מציאותו יתברך, שאין עוד תענוג כתענוג זה שאדם מרגיש מכל דבר רק את הקדוש ברוך הוא.

עם כל זאת, הזהירנו רביז"ל גם על לימוד שולחן ערוך, היינו שלבטל עצמו לגמרי אליו יתברך ולצאת מהזמן והמקום אל למעלה מהזמן והמקום זה דבר גדול מאד, אבל צריכים להיזהר מאד לא לצאת מהשולחן ערוך אשר זו תמצית תורה שבעל פה, וכל היהדות תלויה רק כפי השולחן ערוך, ועל זה הקפיד רביז"ל יותר מכל הלימודים.

תכניס את הדיבורים האלו בתוך לבך, אז תהיה הכי מאושר בחיך ועולמך תראה בחיך.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

וביתך שלום

להודיע לאישה בכל זמן שנעדר או שיוצא מהבית (אפילו לזמן קצר), וליידע אותה כשהגיע למחוז חפצו (במקומות מרוחקים). וכן להודיע מבעוד מועד בזמן שנאלץ לאחר הביתה, ולדאוג להרגיעה בהתאם. וטוב לומר לפני שיוצא שיתכן שיגיע מאוחר (מהלימודים וכד') ושלא תדאג. אך לא יסמוך על אמירה זו שלא לצורך ממש, שהאמת היא שענינה נשואות אליו, ומצפה לשובו בכל עת.

להיכנס הביתה תמיד במאור פנים (אח"כ בקשות וטענות, אם יש...). טוב להתפלל לפני שמקיימים בדלת, שהקב"ה ישרה שכירתו בביתנו מתוך אהבה ואחוה שלום ורעות, ואזכה לאוהבה כגופי ולכבדה יותר מגופי וכו'. ולשנן לעצמו את כל הטובות שזכה להן בזכות האישה.